

altsaa det, at hvis det viser sig, at man ikke er gode Venner med den og den, saa tager man Vengene fra ham, men saa forekommer det mig, at det bliver saa omtrent det Samme, om man siger det ene eller det Andet, om man siger: jeg laaner kun til mine Venner, eller man siger: jeg laaner ikke til mine Fjender. Som sagt, jeg sidder her for at lære, og jeg lyttede da navnlig efter, hvad der blev sagt af det ærede Medlem for Kjøbenhavn Amts 5te Valgkreds (Holtstein-Vedreborg), der jo havde Ordet for en længere Tale, men det var mig ikke rigtig muligt at lære Noget. Der var Noget, som jeg ikke kunde forstaa, der var Noget, hvorom jeg bestemte maatte sige, at det kunde jeg ikke lære Noget af, og der var Noget, som jeg ligesom ikke gad lære. Blandt det Første, det, som jeg ikke rigtig kunde forstaa, var dette med den forskjellige Fremgangsmaade, som var fulgt, om at nu stod det saaledes, at vi ikke mere skulde tale om det personlige Spørgsmaal, det skulde rent tilside, det lod vi ligge, og kom kun med Forslag til Forlig. Jeg forstaaer ikke rigtig, hvorledes det kan ske. Naar man i sit Tilbud til Forhandling stiller ligesom en bestemt Betingelse af den Natur, at vedkommende Ministerium maa gaa, saa forekommer det mig, at dette kun er en anden Vej at gaa for at faae det bort. Man kunde jo paa Forhaand sige sig selv, at det er en Finantslov, som ikke kunde blive modtaget af Regjeringen, og saa synes jeg dog, at det blev akkurat det Samme. Der var dernæst et Punkt, med Hensyn til hvilket det ærede Medlem selv frakjendte sig Ret til at lære Andre Noget omhelt, det var med Hensyn til Forvarssagen. Naar man erklærer om en Sag, at man ikke har Interesse for den, tror jeg samtidig, at man frakjender sig Forstand paa den. Jeg skal i denne Henseende anføre et Citat af Grundtvig, som jo maa falde i en Del af de Herrers Smag. Han siger: Og den har aldrig levet, som slog paa det er blevet, har et først havde kjær. Naar det ærede Medlem erklærede, at han ikke havde nogen Interesse for og Kjærlighed til Forvarssagen, saa er det ogsaa dermed givet, at han ikke har nogen Forstand paa Forvarssagen, og det forekommer mig underligt at høre det ærede Medlem i saa Henseende tale som Ordfører for en stor Del Menneker, om hvem jeg veed, at mange blandt dem haade have Kjærlighed til og Forstand paa Forvarssagen. Jeg ønskede kun at konstatere, at det ærede Medlem har sagt, at han havde ikke nogen Interesse for Forvarssagen. Endelig kommer jeg ind paa et Punkt i det ærede Medlems Tale, med Hensyn til hvilket jeg ikke tviler mig for nogen Autoritet.

Jeg paaistaar, at det ærede Medlem har Ret, naar han siger, at det var det radikale Høire, som var Seirherre over det moderate. Naar jeg f. Ex. tager Kjøbenhavns 9de Valgkreds, saa tror jeg ikke, at man kan falde den tidligere Representant for denne Kreds for moderat Høiremand, og et lignende Resultat vil man komme til, naar man gennemgaaer de øvrige Valgkredse; jeg tror, man gennemgaaende vil se, at de, som ere blevne besejrede, ikke have været moderate Høiremænd. Hvorvidt man vil falde de Andre for radikale Høiremænd, er jo en Smagsag, men som sagt det ærede Medlem kan ikke med Rette paaistaar, at det er det radikale Høire, som har seiret over det moderate Høire.

Soleh: Jeg skal besvare det til mig rettede Spørgsmaal om, hvorledes jeg opfatter Stillingen med Hensyn til de af Regjeringen indgaaede Kontraktforhold med Udlandet i Henhold til den provisoriske Bevillingslov. Dertil kan jeg ikke sige Andet end, at overfor dette Spørgsmaal maa selvfølgelig den nylig aflagte Høiesteretsdom, som erklærer de provisoriske Love for gyldige bestaaende, anses for at være af megen Betydning. Endelig maa jeg gjøre opmærksom paa, at jeg skjæner ikke saa ganske lidt mellem det Tilfælde, at en provisorisk Bevillingslov er udstedt, efter at Finantsloven har været nægtet Behandling i Thinget, eller at den har været spærret paa anden Maade. Thi naar den nægtes Behandling, saa kan det i alt Fald siges med en vis Berettigelse, at Folkethinget ikke har nægtet de enkelte Bevillinger, idet det har erklæret, at det overhovedet ikke vilde besatte sig med Finantsloven. Nu kan jeg ganske vist ikke ret godt tænke mig Muligheden af, at man skulde kunne komme til Forlig, hvis det virkelig var Meningen, at man ikke maatte forhandle paa Grundlag af den Position, der blev skabt ved den provisoriske Finantslov. Jeg vil erklære det ærede Medlem ganske aabent, at jeg slet ikke kan tænke mig, hvordan man skulde kunne komme ud over Bankefælderne. (Afbrydelse). Naar det altsaa kun er Klarhed, der udfordres, saa skal jeg ikke vægre mig ved at udtale mig yderligere. Hvad Gendarmerne angaar, da var min Mening den, at man for at komme til Forlig var nødsaget til at optage det Lovgivningsstof, som var nedlagt i de provisoriske Love, til grundig Forhandling, thi Anerkendelse eller ikke Anerkendelse er noget Andet. Jeg forlanger ikke Godkjendelse. Jeg kan tænke mig, at Folkethinget formelt slaar alle de provisoriske Love ihjel, men efter fri Overenskomst sætter noget Andet i Stedet. Dermed har